

ZDOLA

04/2011 utahování opasků

Zpravodaj Československé anarchistické federace
(Internacionála anarchistických federací)

dobrovolný příspěvek na ABC
5 Kč / 20¢

Velká lež o velkém dluhu

Tonda Kováč

Nečasův kabinet servíruje se svými konzervativními a populistickými vykonavateli z partaje TOP 09 a Věci veřejné dramatická opatření, která se dotýkají každého z nás. Opatření jsou odůvodňována vysokým deficitem státního rozpočtu. Podívejme se na chiméru velkého dluhu z našeho úhlu pohledu. Očima obyčejného pracujícího, na jehož ramena má být břímě přeneseno.

Politici, různí experti na ekonomiku a komentátoři již léta masírují společnost prohlášeními o nadměrné zátěži státní kasy sociálním sektorem. Kde stát nejvíc utrácí? Na důchodech, dávkách sociální a státní podpory, nemocenském a zdravotním pojištění. Kladou si otázky a odpovídají. V důsledku těchto závěrů dochází ke škrtům v sociální sféře, demontáži pracovního práva ve prospěch zaměstnavatelů, plošnému rozložení daňové zátěže, komercionalizaci zdravotnictví a školství.

Nezbytný ďábel

Pokud se na věc podíváme očima tržní logiky uvědomíme si, že dluh je nezbytným ďáblem, který udržuje kapitalistický systém při životě. Každý ekonomický subjekt (jednotlivec, rodina, firma nebo stát) musí z hlediska vlastní udržitelnosti (životního standardu, konkurenceschopnosti na trhu, zajištění služeb a infrastruktury) v kapitalistickém systému uvažovat o nějaké formě zadlužení.

V mnoha státech slouží dluh jako hnací motor místní ekonomiky. Státy si půjčují z různých důvodů, většinou aby zajistily a udržely služby a infrastrukturu. Základní kapitalistická teorie podporuje racionální zadlužení v zájmu pružnosti a expanze ekonomiky. Dluh slouží po celém světě jako hlavní forma financování. V kapitalistické společnosti se zadluženost stala normou a celý bankovní sektor je na obchodu s dluhy závislý. *„Forma dluhu je často jedinou formou financování. Dluh je a vždy byl účinným nástrojem k hromadění majetku. Přestože slovo dluh může znít ďábelsky, jsme kapitalistická společnost, která touze po dluhu udělila racionální rámec,“* Mandla Maleka, šéf-ekonom Eskom Treasury.

Výše státního dluhu nemusí nutně vypovídat o životní úrovni jeho obyvatel ani o blížícím se bankrotu. Z těchto dvou hledisek je mnohem důležitější státní dluh vůči HDP, ale hlavně důvěryhodnost ekonomického subjektu (státu) na trhu. Mnoho zemí, pyšnících se vysokým životním standardem, disponuje více než deseti násobně vyšším zadlužením na obyvatele, než Česká republika. A přesto se v těchto případech nemluví o blížícím se bankrotu. Například Švédsko disponuje téměř 10x vyšším dluhem na jednoho obyvatele, než ČR. Dále: Norsko má 15,5x vyšší dluh na hlavu, Belgie 17,2x vyšší dluh a Nizozemsko dokonce 31x vyšší dluh na jednoho obyvatele (1)(prosinec 2009). Největší ikona politiky založené na vyvolání strachu z dluhu; řecký stát, disponoval ve stejném období dlužnou částkou na hlavu 2,3x nižší, než Norsko a např. 4,5x nižší než Nizozemsko. Dluh je esenciální složkou současné ekonomiky, kapitalismus bez dluhů je jako bramborák bez brambor. Chce se vláda opravdu vymanit ze sevření dluhu, nebo její agenda směřuje k jiným cílům?

(pokračování na str.2)

Editorial

Vítejte u čtvrtého vydání zpravodaje Zdola. Hlavním tématem výtisku, který držíte v rukou, jsou úsporná opatření vlády. Nečasův kabinet přišel s ‘úspornou‘ agendou jako by se jednalo o něco nového, ale přitom politice ‘utahování opasků‘ čelí společnost ve více či méně otevřené formě již od dob Klausových hospodářských ‘experimentů‘.

Důvod je jednoduchý, politická elita neslouží v zájmu společnosti, ale finančních kapitánů. Aktuální úsporná politika však přece jenom přináší nové poselství. Elity si moc dobře uvědomují, že dravý konkurenční boj a spekulace se vším možným přináší výrazná rizika. Proto jejich urputný tlak směřuje na přesouvání veškerých rizik, spojených s tržní ekonomikou a neprůhlednými mocenskými vztahy, na bedra obyčejných pracujících.

My stojíme na straně sociální spravedlnosti! ‘Tvrdá doba si žádá tvrdá opatření‘ je slogan, který nechceme slyšet z úst politiků a byznysmenů, ale z úst naštvaných pracujících, studentů, důchodců, nezaměstnaných.... Kašleme na jejich prosperitu, žádáme odškodnění!

redakční kolektiv, csaf@csaf.cz

Společnost nesvobodná a okrádaná

Tonda Kováč

Česká republika se podle svých 'západních' vzorů honosí přívlastkem demokratická. Přesto se míra svobody neprivilegovaného člověka a jeho možnosti ovlivňovat vlastní život pohybují kolem bodu mrazu. V minulém čísle zpravodaje Zdola jsme se zaměřili na kritiku parlamentního systému. V následujícím textu bych se chtěl věnovat některým aspektům ekonomického útlaku, který do našich životů vnáší kapitalismus. Slovo svoboda bývá politiky a různými komentátory všemožně skloňováno. Navzdory tomu jsou naše životy určovány ekonomickým modelem, který žádnými demokratickými principy řízen není. Co budeme dělat, kdy to budeme dělat, jakým způsobem a jak dlouho je nám skrze zaměstnavatele určováno kapitalistickým trhem, řízeným nejsilnějšími ekonomickými titány.

V průměru strávíme během svého života až třikrát delší dobu v zaměstnání, než je ta, která nám zbývá pro vlastní seberealizaci a volnočasové aktivity (1). Po dobu strávenou v zaměstnání si můžeme nechat zdát o tom, že bychom nějakým způsobem volili či odvolávali lidi řídící naši činnost. V čase, který je nazýván volným - pomyslně určeným pro naši seberealizaci a naplnění kulturních, duševních a dalších potřeb, nebo sportovního vyžití – se navíc musíme starat o běh domácnosti, naplnění potřeb našich dětí a opravu levných krámů. Musíme si dostatečně odpočinout, abychom další den byli připraveni podat stoprocentní výkon. Ve 'volném' čase musíme dále myslet na zaměstnání a připravovat se něj. V horším případě musíme vykonávat druhé zaměstnání, nebo se bát o pracovní místo. Horší případy nejsou v žádném případě v menšině. V ČR se o místo obává 60% zaměstnanců (2).

Kapitalismus se vyznačuje vykořisťováním pracujících prostřednictvím ovládání přístupu k hmotným prostředkům, potřebným k zajištění základních lidských potřeb a plnohodnotného vyžití. Pro anarchistického teoretika Michaila Bakunina kapitalismus charakterizoval *“ekonomický vztah mezi vykořisťovatelem a vykořisťovaným”*, což znamená, že úzká skupina majetných má *“moc a pravomoci těžit z vykořistěné práce někoho jiného, mají pravomoc vykořisťovat práci těch, kteří nedisponují nadbytečným majetkem ani kapitálem, a kteří jsou tím pádem nuceni prodávat svou produktivní sílu šťastným majitelům výrobních prostředků”*. (The Poltical Philosophy of Bakunin, str. 53) (3).

Popření vlastních principů

Kořeny této kritiky jsou paradoxně založeny na kapitalistické obhajobě principu soukromého vlastnictví jako produktu práce. John Locke obhajoval soukromé vlastnictví a pokud jde o práci, musí být umožněno prodávat práci ostatním. To umožnilo kapitalistům a landlordům kupovat práci a přivlastnit si tak produkt práce jiného člověka (námezdního pracujícího, rolníka). Slovy ekonomického disidenta Davida Ellermana je *“kapitalistická produkce produkcí založenou na zaměstnaneckých smlouvách, které popírají právo pracovníka na (pozitivní či negativní) plody svého úsilí. Právo lidí na plody své práce bylo vždy přirozeným principem vlastnického práva. Proto kapitalistická produkce, nejenom že není založena na právu na vlastnictví, ona ho popírá”*. (Democratic worker – owned firm, str.59) (3)

Pierre-Joseph Proudhon se k problému vyjádřil obdobně: *“Kdokoliv pracuje, stává se vlastníkem – tohle je typický rozkol principů politické ekonomie a právní teorie. Pokud mluvím o vlastníkovi, nemám namysli (jako naši pokrytečtí ekonomové) vlastníka pouhé mzdy, platu – myslím tím vlastníka hodnoty své tvorby, ze které zaměstnavatel generuje zisk… Pracující neztrácejí své přirozené právo na výsledky své produkce ani po obdržení mzdy.”* [What is Property?, str. 123-4] Jinými slovy, pokud se zaměříme na morální sebeobhajobu kapitalismu, selhává v kritériích, které sám stanovuje. *“Jako pracující mám přirozené právo na vlastnictví produktů mé činnosti – kterému proletáři (námezdně pracujícímu) se tohoto práva dostává?”* [Proudhon, Op. Cit., str. 65] (3).

(pokračování na str.3)

Kdo je koho dlužníkem

Aleš Rejn

Český stát během devadesátých let rozprodal tuzemským a zahraničním vlastníkům téměř kompletní průmyslovou infrastrukturu (chemičky, strojírenské závody, hutě, doly, pekárny, mlékárny, pivovary). Ve dvou vlnách kupónové privatizace a v privatizacích následujících dosáhla hodnota rozkradeného majetku stovek miliard korun. Dnes se nám vláda nestydí servírovat politiku utahování opasků z důvodu vysokého zadlužení státu.

Vládnoucí třída, v jejíž řadách jsou stále autority, které vykonstruovaly a dohlédly na rozkradení majetku ČR, nám namlouvá, že za zadlužení státu může jakýsi 'život nad poměry' české společnosti – jedná se o naprostou lež. Máme všichni tak krátkou paměť? V souvislosti s tímto faktem jsem si dovolil vyhlásit žebříček nejúspěšnějších gaunerů České (ale i Slovenské) republiky, jejichž majetek je justicí a státem nadále považován za legálně nabytý:

Národní galerie gaunerů

5) Na poslední, páté bodované pozici mého orientačního seznamu nejúspěšnějších gaunerů České republiky se umisťuje ropný car Karel Komárek mladší. Odhady jeho majetku šplhají k 30 miliardám Kč. Vlastní Moravské naftové doly, ropná pole v Rusku, těžební licence v Severním moři a Pákistánu, vydavatelství Stanford, cestovní kancelář Fischer a podíl ve Vítkovicích. Bydlí v rezidenci za 200 milionů Kč.Cestu k pohádkovému bohatství mu proklestil otec Karel Komárek starší, úspěšný funkcionář KSČ, po revoluci ODS. Díky své politické činnosti si dohodil koupi 50% akcií Moravských naftových dolů MND a.s. Hodonín a podnik vytuneloval. Ani jeden z Komárků nedokáže doložit, kde vzali peníze na nákup MND, Armaturky Rohatec a na investice do podniků SPP Bohemia a SPP Bratislava. Ředitel SPP Bratislava Ján Ducký byl zabit nájemným vrahem.

4) Na čtvrté pozici tohoto skromného žebříčku se umisťuje finanční pirát a uhlobaron Pavel Tykač. Vlastní 100% podíl Czech Coalu, Elektropodnik Čelákovice, Gamatel a Betatel a např. rezidenci na Vinohradech za 480 milionů Korun. Jeho majetek je odhadován do výše 32 miliard Kč. Tykačovo rozkrádání posvětila také ČSSD, za jejíž vlády byla stažena obvinění týkající se tunelu Motoinvest. Motoinvest spravoval majetek ve výši 80 miliard Korun. Skrze Motoinvest byly dále vytunelovány CS Fondy (1,3 miliardy), Agrobanka (50 miliard) a Plzeňská banka (10-20 miliard). Do Agrobanky bylo nalito 50 miliard z veřejného rozpočtu ČR. Odhad jmění ukradeného skrze Motoinvest dosahuje 200 miliard Kč.

3) Třetí místo získává zemědělský žralok a bývalý agent STB Andrej Babiš. Vlastní majetek v hodnotě asi 60 miliard Kč. Jeho impérium čítá 120 firem, např. chemičky Lovochemie, Precheza, Precolor, německou SKW Piesteritz, slovenské Duslo či Kostelecké uzeniny, maso Planá, pekárny Penam a mlékárnu Olma. Opět se jedná o boháče, který nedokáže prokázat legálnost nabytí počátečního kapitálu. Údajně mu pomohli spolužáci ze Švýcarska, kde jako syn bolševického prominenta studoval.V souvislosti s podivným bankrotem Chemapolu a jeho převzetí Babišem byl zavražděn jeho dočasný šéf Hugo Michael Sekyra. Babiš se tak stal králem české chemie. Václav Klaus posvětil Babišovo ovládnutí Lovochemie. V r. 2007 byl zavražděn lobbysta Tomáš Kejla, který spolu s Jackem Spyrou požadovali po Babišovi 10 milionů za to, že neposkytnou důkazy o jeho korupčních kauzách. Spyra potom požádal o policejní ochranu.

(pokračování na str.2)

KDO JE KOHO DLUŽNÍKEM

(dokončení ze strany 1)

2) Druhou příčku získává šedá eminence české i světové ekonomiky Petr Kellner. Odhadovaný majetek dosahuje 150 miliard korun. Pod správou PPF Group vlastní stovky firem, dále Českou pojišťovnu; prostřednictvím lichvářského chrámu Home Credit & Finance Bank tahá po dobrém i po zlém vysoké úroky z pracujících v Česku, na Slovensku, v Rusku, na Ukrajině, v Bělorusku, Kazachstánu, Číně a Vietnamu. Vlastní luxusní Boeing Busines Jet v hodnotě 1 miliardy Kč, několik vil v hodnotách stovek milionů po ČR, dále srub v Alpách, dům ve Španělsku, vilu v karibském Barbadosu a vlastní ostrov v Karibiku.Vstupní kapitál vymámil ze státního podniku Sklo Union, jehož manažeři Jaroslav Přerost a Štěpán Popovič získali na oplátku lukrativní křesla v představenstvu PPF. Českou pojišťovnu Kellner ovládl za pomocí bývalého člena KSČ Ivana Kočárníka. Kočárník byl prvním místopředsedou vlády Václava Klause a prvním ministrem financí ČR za ODS. V červenci 2010 se Kočárník stal poradcem ministra financí a zakladatele TOP 09 Miroslava Kalouska. S okrádáním ruských pracujících začal Kellner prostřednictvím fondu Petr Veliký. V roce 1998 přišla na veřejnost informace, že je fond Petr Veliký tajným sponzorem ODA. ODA v devadesátých letech zprivatizovala národní majetek v hodnotě bilionů korun. Posledním senátorem za ODA byl současný velitel TOP 09 Karel Schwarzenberg, který byl jejím členem až do osudného zániku v r. 2007. PPF zaplatila za ODA dluh 55 milionů korun.

1) První příčku získává a gaunerem numero uno se stává prezident České republiky Václav Klaus. K takovému pěknému umístění mu jistě dopomohl dlouhodobě stabilní a jistě kvalitní herecký výkon. I přes svou temnou historii v oblasti finanční kriminality a politické výroky žánru SCI-FI se mu stále daří udržet sympatie agentur na průzkum veřejného mínění. Za některá svá extempore již tento zloduch ocenění získal, stal se tak trojnásobným vítězem 'Zelené perly', ankety o nejhloupější výrok z oblasti životního prostředí. Klaus se ale blýskl i výroky, které u svobodně myslících lidí vyvolávají mrazení: *„Nové strany jsou největším nebezpečím demokracie.“ (iDnes, 30.4.2010) „Je obtížné rozlišit čisté a špinavé peníze, protože to na nich není poznat.“ (Opakované) „Masová migrace vznikla jako falešná ideologie ... tímto obecným lidským právem jsou potlačována elementární občanská práva lidí.“ (MFD 16.7.2005) „Pokud se jim to místo nelíbí, měli by jít někam jinam a nesnažit se ho přizpůsobovat obrazu svému.“ (MFD 16.7.2005) „Existuje v ČR diskriminace žen? Je to nesmyslná věc.“ (MFD 26.2.2005) „Není potřeba přijímat zákony. Drobné akcionáře ovládne neviditelná ruka trhu.“ (LN 18.6.1999) „Soudci si uzurpují moc, která v demokracii oprávněně přísluší světu politiků.“ (LN 27.11.2003) „Hranice garantují svobodu člověka.“ (LN 8.4.2006), „Pět miliónů korun je pod mé rozlišovací schopnosti.“ (u soudu Libora Nováka)*

Image maloměšťáckého polofašisty však zcela zastiňuje Klausova hospodářská kriminalita. Spolu se svým bývalým náměstkem a ex-agentem STB Dušanem Třískou a s jedním ze zakladatelů ODA Tomášem Ježkem byl Václav Klaus architektem kupónové privatizace – procesu, který se postaral o legální rozkradení průmyslové infrastruktury ČR, vytvoření nejvyšší třídy miliardářů, jejích přisluhovačů a stabilní voličské základny neoliberálních a konzervativních politických stran. Klaus ve své autobiografii označil za hlavního aktéra Třísku. Ježek se později vzdává odpovědnosti a v rozhovoru pro Lidové noviny (14.8.2010) označuje kupónovou privatizaci za předem připravenou krádež, za kterou stojí Klaus a jeho náměstkové Tříska s Rudlovčákem. Hodnota podniků privatizovaných v kupónové privatizaci činila 679 miliard korun. Hodnota ztraceného, respektive rozkradeného majetku se pohybuje ve stovkách miliard.

Revoluce ...zdravotnictví, školství, důchodová

Schéma historie přerozdělování majetku v ČR je pochopitelné pro každého z nás. Polistopadová politická třída v čele s Václavem Klausem se zasloužila o vytvoření úzké nejvyšší třídy miliardářů. To vše proběhlo za masivní účasti masmédií, která zločinnému přerozdělování vdechla legitimní a populární punc. V následujících řádcích se pokusím nastínit radikální odpověď na reformu zdravotnictví, školství, na důchodovou reformu, respektive na politiku utahování opasků.

Odpověď těch, kteří si jsou údajně 'v důsledku nedávného žití nad poměry' nuceni utahovat opasky (pořád a znova) může být následující. Vytvoření zdola organizovaného revoluční asociace. Stanovení krátkodobých požadavků: vyvlastnění Klausova, Kellnerova, Babišova, Tykačova a Komárkova majetku. Naše revoluce nepotřebuje krev, záleží jenom na miliardářích, politicích, policii a armádě, jakým způsobem bude majetek navrácen zpátky lidem. Tito finanční mafiáni nemusí být ani kdejakým způsobem zbavováni svobody. Dostatečnou satisfakcí pro nás může být, když jim bude ponechán majetek, o který se sami dokážou postarat. V případě mocipánů, kteří jsou zvyklí na všechno si najímat různé firmy a sluhy, to však pravděpodobně nebude nic víc, než třípokojový byt v panelovém domě, finanční suma na nákup ojeté Felicie a členství v klubu zahrádkářů. Stále se jedná o majetek na který musí obyčejný člověk dřít desítky let!

Aktu navrácení majetku lidem musí předcházet získání široké podpory veřejnosti a následné aktivní účasti. Revoluční asociace musí fungovat na principech přímé demokracie. Lidé delegovaní do asociace musí být kdykoliv odvolatelní. V asociaci musí být realizována rotace funkcí. Dalším krokem musí být vytvoření svobodných fondů, např.: Fondu vzdělání pro všechny, Fondu pro důstojné stáří a Fondu pro důstojné bydlení. Veškerá činnost skupin spravujících fondy musí být naprosto průhledná a podléhat přísným principům přímé demokracie, stejně jako revoluční asociace.

Fond vzdělání pro všechny se postará o nebývalý rozvoj českého školství. Bude zde prostor pro experimentování se systémy výuky. Každý jedinec každého věku musí mít možnost plně rozvinout své přirozené koníčky a zájmy. Svobodné školství nebude produkovat dělníky pro běžící pás. Bude v něm prostor na to, aby každý student pochopil kýženou tématiku. Fond pro důstojné stáří se postará o zajištění důstojných podmínek pro všechny penzisty a penzistky. Podmínek, které se nikterak nebudou lišit od podmínek aktivní populace. Podmínek, které budou satisfakcí za celoživotní přínos společnosti. Jelikož je každý člověk pro společnost přínosem, musí být stejné podmínky zajištěny i pro matky/otce v počátečních letech mateřství, pro svobodné matky/otce, pro nemocné a hendikepované.

Fond pro důstojné bydlení se v prvé řadě postará o vzkříšení stavebního průmyslu v ČR, který se chystá vláda zlikvidovat navýšením DPH. Jeho hlavním cílem, jak název napovídá, bude zajištění důstojného bydlení jako nezcizitelné potřeby pro všechny. Stavební týmy, zajišťující dostatečně širokou bytovou infrastrukturu budou fungovat na principech samosprávy na pracovišti, stejně jako podniky, které si vezmeme zpět. Hlavně v případě Babišova majetku se jedná o významnou část potravinářského průmyslu.

Nejsme stroje, lidské zdroje

Vytvořením svobodných kontra-institucí, organizovaných a spravovaných zdola, samotnými lidmi, de facto zpochybníme existenci státu a diktatury trhu. Zhmotníme naše myšlenky a pocity, ve kterých nepotřebujeme zkorumpované politiky, nenasytné šéfy a pronajímatele – nepotřebujeme politiky, šéfy a pronajímatele vůbec žádné! Náš akt navrácení důstojnosti lidem si musí získat širokou podporu společnosti doma i po celém světě. Teprve potom můžou být naše požadavky ještě odvážnější. Zrušení všech hypotečních a dlužních závazků a skoncování se všemi institucemi, zajišťujícími útlak člověka nad člověkem. Podřízení všech sfér budoucí infrastruktury přímé a svobodné participaci. V boji proti zásahům politiků do našich životních standardů a svobod, nemusíme obhajovat stávající status závislosti a nesvéprávnosti. Musíme stanovovat sebevědomé ofenzivní požadavky, které nám zajistí plnohodnotný život.

Zdroje: komodity.cz, B. Navrátil, České Tunely; cs.wikipedia.org; ekonom.ihned.cz; tyden.cz; topzine.cz; ahaonline.cz; blesk.cz; nemluvizame.cz

VELKÁ LEŽ O VELKÉM DLUHU

(dokončení ze strany 1)

Globální agenda dluhu

Dramatická opatření, která dopadnou na naše bedra pod tlakem strachu z velkého dluhu, však nejsou výmyslem českých Kalousků a Schwarzenbergů. Již na počátku dubna 2010 si šéf OECD (Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj) Ángel Gurría dal dostaveníčko s tehdejším předsedou vlády Janem Fischerem. Gurría tehdy varoval před rostoucím podílem důchodů, které stát vyplácí a důrazně doporučil reformu školství, zdravotnictví, vědy a výzkumu (2). OECD v současnosti představuje pilířovou instituci pro globální zavádění drastických reforem a opatření, jakými jsou komercializace zdravotnictví a školství; škrty v sociálním sektoru a pokračujícího přesunu břímě daňová zátěže z beder silných ekonomických subjektů na bedra pracujících. V analýze Economic Survey, která se týká vypořádání s finanční krizí OECD uvádí: *„Je možné více využívat nepřímých daní, zejména spotřebních, ekologických a majetkových, namísto přímého zdanění příjmů z práce a kapitálu..."*

Není tedy záhadou, že reformy nesužují pouze pracující a neprivilegované České republiky. Německý kabinet se v červnu 2010 dohodl na balíčku, který seškrtá sociální výdaje o 30 miliard eur a do roku 2014 ve veřejném sektoru zruší až 15 tisíc míst. Francie: Zvýšení věku odchodu do důchodu na 62 z 60 do roku 2018, cíl donutit lidi pracovat déle za plnou penzi a zvýšit příspěvky z veřejného sektoru na úroveň příspěvků ze soukromého sektoru. Zrušení 100 tisíce pracovních míst ve státním sektoru v letech 2011 až 2013. Výdaje na státní intervence, jako jsou dotace a sociální podpora, budou zkráceny o 10 procent. Itálie: Odložení odchodu do důchodu od tří do šesti měsíců a zmrazení platů státních zaměstnanců. Španělsko: Mzdy zaměstnanců ve veřejném sektoru budou sníženy o 5 procent v roce 2010 a zmrazeny pro rok následující. Odklad ročního zvýšení penzí v roce 2011. Zrušení porodného 2 500 eur od roku 2011. Řecko: Zmrazení mezd ve veřejném sektoru do roku 2014. Zmrazení penzí v letech 2010, 2011 a 2012. Věk odchodu do důchodu se pro ženy zvýší o pět let na 65 (3).

Opatření z domova

Tato opatření si nezadají s těmi, které servíruje Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR. Zrušení sociálního příplatku či snížení příplatku na péči a další škrty, postihnou rodiny, ve kterých není alespoň jeden člen pracující aktivního věku a výrazně se sníží jejich životní standard. Dále se jedná o fakticku demontáž pracovního práva: prodloužení doby, po kterou je možné uzavírat smlouvy na dobu určitou ze dvou na pět let; zvýšení maximálního rozsahu zaměstnání na základě dohody o provedení práce; změny ve výši odstupného, které by mělo být nadále vázáno na počet let odpracovaných u zaměstnavatele, či zpružnění kont pracovní doby; nevyplácení podpory v nezaměstnanosti těm lidem, kteří sami podají výpověď (4).

Vedle výrazného omezování a demontáži služeb, kterými stát legitimizuje svou vlastní existenci, řádí Nečasův kabinet 'rozpočtové odpovědnosti' v daňové oblasti. Přestože se pravicové strany před volbami pochlebovaly prioritami o snižování daní, povolební realita nabízí opačný posun, zvyšování daní a zavádění nových: daň ze státního příspěvku ke stavebnímu spoření, povodňová daň z hlavy, srážková daň pro solární elektrárny, zvyšování mýtného, a zvýšení dolní sazby DPH až na 17 procent (5). A kde máme slibovaná protikorupční opatření? Strategie protikorupční politiky je pouze ve fázi 'velice intenzivních příprav'.

Osvědčená taktika

Politická elita brojí proti chiméře velkého dluhu, tedy procesu, který konstruktéři kapitalismu vymysleli, aby udrželi jeho ekonomický model v chodu. Ten samý ekonomický model, kterému politická elita holduje. Přesto, že se jedná o paradoxní postoj, dokázali politici bravurně uchopit téma dluhu a použít ho jako strašáka a bič na třídu neprivilegovaných. Strach z dluhu, nestability a bankrotu slouží jako účinný nástroj útlaku počátku jednadvacátého století. Zároveň je zadlužování holou nutností pro dosažení uspokojivého životního standardu jednotlivců, rodin, společnosti i celých národů. Strach z hmotného strádání, nejisté střechy nad hlavou, nebo dokonce z hladu, může ve společnosti evokovat stejnou hysterii, jako strach z teroristického útoku a války.

Chiméra velkého dluhu volně využívá principů taktiky 'kultury strachu', kterou si elity mezinárodní politiky vyzkoušely po útocích z 11. září 2001. Strach z teroristických útoků, který byl tak snížitelně rozšířen mezi neprivilegované celého světa, nese vládnoucí třídě 'ovoce' dodnes. Jenomže legitimizovat zbrojení, osévání ulic kamerami, posilování policejních pravomocí a války nestačí. Elity potřebují demontovat výdobytky, za které stovky let bojovali jejich poddaní. Stejně jako útoky z 11. září, není ani krize řeckého státu původcem strachu přirozeného, ale strachu vykonstruovaného z vrchu politickou třídou a nekriticky kopírovaného zpravodajským průmyslem.

Stávková vlna

Největší pozornost masmédií si vysloužil vzdor francouzských pracujících proti důchodové reformě. Francie nám je jednohlasně předkládána jako bašta odborářů, stávkových profíků. Ve skutečnosti se Francie potýká s jednou z nejnižších odborovou organizovaností pracujících v Evropě, která činí asi 8% (6). V České Republice se pro srovnání organizuje v odborech odhadem 16% z celkového počtu pracujících. Německá konfederace odborových svazů (DGB) sdružuje více než 7 milionů pracujících, což je asi 25% německých pracujících. Do tohoto čísla nejsou započítány německé odborové svazy, které fungují samostatně (7).

Za masivností vzdoru tedy stojí spíše široká vůle neprivilegované populace, nenechávat rozhodovat o svých záležitostech za dveřmi jednacích sálů. Situace ale není tolik růžová, jak by se mohlo zdát. Politické elity dokázaly prostřednictvím odborových organizací, napojených na jejich strany, uchopit pouliční a stávkovou politiku a zneužít ji pro své mocenské souboje. Způsob vzdoru proti důchodové reformě dokládá toto tvrzení. Důchodová reforma vyvolala nevraživost u většinové populace ihned po jejím zveřejnění. Podpora prezidenta Sarkozyho klesla na nejnižší úroveň od jeho zvolení. První demonstrace byla zorganizována v květnu 2010. Následovala taktika 'unavení hnutí' a další demonstrace byla svolána až na 7. září, pár týdnů před schvalováním reformy vládou.

Někteří militantní pracující mají už plné zuby pacifikačních snah odborových předáků. Domnívají se však, že se jedná o problém vedení; kdyby bylo vyměněno, situace by se podle nich změnila. Jenomže největší francouzské odborové svazy působí jako propagační organizace předních levicových stran. CFDT je úzce svázaná se Sociální demokracií a CGT s Komunistickou stranou. Není tedy divu, že stávková vlna ve Francii posloužila jako akční kampaň před prezidentskými volbami, které jsou naplánovány na rok 2012. Nutno dodat, že podobný problém nastává i v ČR, kde má Českomoravská konfederace odborových svazů neoficiální vazbu na ČSSD.

Výše uvedené by ale nemělo znamenat, že v den stávky proti reformám zůstaneme doma. Pokud se chceme viditelně postavit asociálním reformám, nezbývá než kriticky podpořit mobilizace reformistických odborů. Útok na naše sociální podmínky musíme kontrovat a rozšířit povědomí o tom, že vládnoucí třída nebude nikdy jednat v zájmu společnosti, ale pouze v zájmu horních 10 000 a sebe samé.

Zdroje: (1) Wikipedia: List of countries by external debt (prosinec 2009); (2) iDnes; Šéf OECD: Česko zvládá krizi dobře. Mělo by ale provést reformy; (3) ežurnál: Úsporná opatření napříč Evropou; (4) České noviny: MPSV chce příští rok ušetřit na mandatorních výdajích 11,5 mld.; (5) aktuálně: Zúčtování: 100 dnů vlády, která nemůže být oblíbená; (6) Infoshop News: News from France and CNT AIT; (7) Wikipedia: Trade unions in Europe

Společnost nesvobodná a okrádaná

(dokončení ze strany 1)

Kritika krádeže produktů, vytvořených úsilím obyčejného člověka, vychází z uvědomění si základních faktů: Hodnoty a služby nevytvářejí ani neposkytují finančníci, byznysmeni nebo šéfové. Hodnoty nevytváří někdo, kdo támhle něco levně koupí a tady to draze prodá, ani ten kdo se šťastně narodí do zámožné rodiny, nebo po zádech svých kolegů a kolegyň vyšplhá na vysokou pozici. Hodnoty nevytvářejí vlastníci výrobních prostředků a tyto výrobní prostředky nebyly vyvinuty ani vyrobeny jejich přičiněním. Nemají legitimní ani morální právo na vlastnictví výrobních prostředků, ani na uzurpování převážné části produkce svých zaměstnanců. K tomuto privilegiu přišli amorální lichvou a zaručuje jim ho policie, zákon a stát – konstrukty vládnoucí a privilegované třídy minulosti.

Vyvlastněná svoboda

Vyvlastnění výsledku činnosti pracujícího bývá průkopníky kapitalismu označován za zisk nebo profit. Anarchističtí a sociální intelektuálové v tomto případě hovoří o nadhodnotě či lichvě. Hořkou ironií zůstává fakt, že za 200 let, před kterými odstartoval Adam Smith fungování utlačovatelského ekonomického modelu, se jeho ideologové nedokázali shodnout na vysvětlení principu, který neprivilegovaný lid nejvíce tlačí – odkud pochází nadhodnota. Jak poukázali ekonomičtí disidenti Michele I. Naples a Nahid Aslanbeigui, neobsahují úvody do ekonomiky z per mainstreamových ekonomů *“žádné konsistentní a všeobecně akceptované teorie”* týkající se míry zisku. Srovnaje tři nejuznávanější texty, zabývající se úvodem do ekonomiky, došli k závěru, že obsahují *“podivnou směsici”* teorií, která je *“často matoucí, nekompletní a rozporuplná”*. Vzhledem k tomu, že je vnitřní soudržnost proklamována jako jeden z punců neoklasické teorie *“stává se tím pádem zpochybněnou”*. Takové *“selhání... v poskytnutí souvislé teorie míry zisku v krátkodobém i dlouhodobém horizontu”* je zničující. Jinými slovy znamená *“selhání neoklasického modelu.”* ["What does determine the profit rate? The neoclassical theories present in introductory textbooks," pp. 53-71, Cambridge Journal of Economics, vol. 20, p. 53, p. 54, p. 69 and p. 70] (3)

Anarchisté považují obhajobu nadhodnoty v podstatě za ideologickou a bez empirického základu. Kapitalistické zcizení nadhodnoty pracujícímu není legitimní. Ať už je jakkoliv tato krádež vysvětlována ekonomy, praxe ukazuje, že jejím skutečným důvodem je nerovné rozdělení bohatství a moci. Kapitalisté uplatňují na pracovišti sociální moc (diktují, jak je práce využívána), a to jim umožňuje vyždímat více hodnoty z produktivního úsilí pracujících, než za kterou zaplatí prostřednictvím mezd. Tato společenská moc je zakořeněna v sociální závislosti, zejména díky faktu, že pracujícímu nezbývá nic jiného, než prodat svoji svobodu tomu, kdo vlastní prostředky života. K zajištění vytvoření a vyvlastnění nadhodnoty nejenom že kapitalisté musí vlastnit výrobní proces a produkty úsilí pracujících – musí vlastnit samotnou jejich práci. Jinými slovy, musí ovládat pracující. Kapitalistická produkce je despotická. Kolik bude vytvořeno nadhodnoty závisí na tom, jak velkou ekonomickou moc drží šéfové nad zaměstnanci, a to určuje délku a intenzitu práce, nicméně kořeny zůstávají stejné – hierarchická a třídní podstata kapitalistického režimu.(3)

Špatný pán, dobrý sluha

Ekonomický systém nesmí být nastavený tak, aby vykořisťoval obrovskou část společnosti. Nesmí jedny zvýhodňovat, zatímco druhé diskriminovat. Kupování času, schopností a osobností jedněch druhými musí skončit. Je zajímavé, jak si česká společnost po pádu bolševické diktatury rychle osvojila Millův citát *“Svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého“*. Byl to totiž jeden z prvních principů, které nám při hodinách občanské výchovy začali vtloukat do hlavy. Aby bylo nadále možné ovládat masovou společnost a zachovat třídní rozdělení, neřekli nám, že je tento princip nahý a nedostačující. Pokud se tedy vůbec chceme bavit o svobodě, musí platit že: každý má právo pouze na takové množství majetku, které dokáže sám obhospodařovat. Každý má nezcizitelné a nevykupitelné právo na výsledek své práce – nikdo nesmí čelit takovým materiálním podmínkám, ve kterých by byl nucen svou práci prodávat. Každému musí být zaručeno dobrovolné sdílení výsledků své práce, stejně tak sdílení práce ostatních, kteří její výsledky dobrovolně poskytují. *„Uznat všechny za rovné a nesnažit se ovládat člověka člověkem, to je další rozšíření svobody individua na bod, jehož žádná jiná forma sdružení ani ve snu nepřipouštěla. Nestane se možným než tehdá, bude-li učiněn první krok, bude-li mít člověk zaručenou existenci a nebude nucen prodávat svou sílu.“* (P.A. Kropotkin)

Zdroje: (1)PeopleComm, 2003; (2)iHned: 60 procent Čechů se obává, že přijde o zaměstnání; (3)Anarchist FAQ; C2; Why is capitalism exploitative?

Ilegální i legální přistěhovalci – skupina lidí, která kvůli různým důvodům hledá útočiště, domov či práci v jiné zemi, a díky různým bariérám, jednou z hlavních je neznalost jazyka, lze tuto skupinu lidí snáz vykořisťovat, zneužívat a obchodovat s jejich životy. O těchto lidech a jejich problémech se nemluví a skoro nikdo je neřeší, přitom problematika imigrantů je všude kolem nás.

Týden za stromkaře

Marcela Fialová

Již několikrát jsme se o imigrantech zmiňovali a v rámci naší skupiny ČSAF-Praha uspořádali pár akcí. Také jsme se zapojili do nově vzniklé kampaně „Žádný člověk není ilegální“ (viz stránky www.noborders.cz) a několik dní zpátky se zúčastnili týdnu na podporu vykořisťovaných „stromkařů“. Jedná se bohužel o jeden případ z mnoha. O co v něm jde?

Onic méně než o očividné vykořisťování zahraničních dělníků, kteří pracovali na veřejných zakázkách, které vyhrál lesní gigant LESS & FOREST s.r.o. Zakázky se týkaly práce u Lesů České republiky, s.p., Krkonošského národním parku či Národního parku Šumava. Konkrétní firmy, např. Affumicata a Wood Servis Praha, slibovaly práci pro vietnamské, slovenské a rumunské pracovníky v době ekonomické krize. Místo toho je podvedly. Okolo tisíce jich bylo zaměstnáno v letech 2009 a 2010 na sázení stromků a další práce v lesích, aniž by za většinu práce dostali zaplaceno. Podle odhadů každému z dělníků tyto firmy dluží částku v řádu desetitisíců korun. Lesní dělníci a dělnice pracovali šest až sedm dní v týdnu od rána do večera. Některé pracovní skupiny hladověly – z občasných záloh se nedalo koupit dost jídla. Některým pracovníkům bylo vyhrožováno násilím. Více o kauze na stránkách www.zapravamigrantu.cz.

„Týden za stromkaře“ organizačně zaštiťovala iniciativa Ne rasismu společně s Iniciativou za práva migrantů. V pondělí 21. března jsme se tak mohli účastnit debaty v kavárně klubu Cross. Na diskusi byly pozvány různé subjekty a i přes náš kritický pohled na fungování organizací, jako je např. ČMKOS, bylo zajímavé poslouchat, jak se kauza vyvíjí po právní stránce. Opět se ukázalo jak soukromé firmy mají volné ruce, jak jednoduché může být obchodování s lidmi, pokud umíš smlouvy napsat tak, že na oko vypadá vše v pořádku, a jak je stát neschopný takovému hyenismu zabránit. Již první krok při výběrovém řízení pořádaném Lesy ČR byl chybný – Lesy ČR daly zakázku firmě, která chtěla nejmíň peněz a na další její kroky se už dál nehledělo. A co dál? S dalším průběhem Lesy ČR nemají nic společného a nemohou do případů zasáhnout, nebo vypovědět smlouvu. Své slovo si také vzal oblastní inspektorát práce Praha, který potvrdil situaci, že pokud mají firmy řádně napsané smlouvy, je z právního hlediska problém cokoliv firmám dokázat. Ale samozřejmě všichni doufají, že se kauza nějak vyřeší. Jak typické. Na diskuzi jsme se mohli o kauze dozvědět více od členky La Strada ČR a bývalých pracovníků Affumicaty.

Od 23. do 30. března byla k tématu „stromkařů“ otevřena výstava v Národní technické knihovně. Samotný „Týden za stromkaře“ byl zakončen pochodem, který se konal 27. března a od Ministerstva zemědělství směřoval k Ministerstvu vnitra. Reportáž z pochodu si můžete přečíst na stránkách iniciativy Ne rasismu, www.nerasismu.cz. Stejně tak zde najdete proslov, který iniciativa Ne rasismu přečetla na demonstraci. Mimo jiné se v něm uvádí: „Je potom tedy otázkou, kdo jsou příslovეční příživníci, jestli jsou to cizinci, kteří prý berou českému člověku práci anebo jestli jsou to české firmy a český stát, kteří se přiživují na špatných pracovních podmínkách migrantů ze třetích zemí.“

Solidaritu mezi pracujícími bez ohledu na místo jejich původu! Důstojný život pro všechny!

Co nám neřekli o důchodové reformě ve Francii

CNT-AIT

Text z pera francouzského anarcho-syndikalistického odborového svazu CNT-AIT, odhalující všeobecně rozšířené mýty o vládou prosazované důchodové reformě.

Sarkozyho kabinet obhajuje své kroky argumentem, že s nárůstem průměrné délky života počet lidí pobírajících penzi vzroste do roku 2050 až na 50% (v r. 1960 to činilo 20%). Jenomže neustále roste také počet lidí, kteří přispívají do sociálního fondu státu. Dále; od roku 1960 vzrostla průměrná produktivita o neuvěřitelných 500%. Pokud by nárůst produktivity kopíroval vzrůstající požadavky penzijního fondu, vystačily by peníze na důchody stejně dobře jako v roce 1960. Vážnější problém než nárůst penzistů představuje fakt, že i podle oficiálních údajů se nemůže 23% mladých lidí uplatnit na trhu práce a tudíž nepřispívá do sociálního fondu zhola nic.

Nejdramatičtější zvěsti Penzijního úřadu hovoří o 120 miliardovém (Euro) deficitu důchodového fondu, což jsou 3% francouzského HDP. Jenomže je tu fakt, který dobře placení šiřitelé poplašných zpráv tutlají; Francie je velmi bohatá země. Během uplynulých dvaceti let vzrostlo HDP Francie dvojnásobně a očekává se, že do roku 2050 se opět zdvojnásobí. Během uplynulých třiceti let bylo 10% HDP převedeno z vlastnictví námezdně pracujících do vlastnictví kapitalistů. Tato částka osmkrát převyšuje deficit státního penzijního fondu. Skutečnost, že důchodový deficit způsobil transfer bohatství na konta (již) bohatých, komerční média nezajímá. Pochopitelně - ti, kteří kontrolují zájmy mediálních společností se o výši důchodů a věku odchodu do důchodu starat nemusejí.

Takzvané reformy v letech 1993, 2003 a 2007 již potlačily výši penzí o 15-20%. Taková opatření deklasovala víc než milion seniorů pod hranici chudoby. Největší riziko však představuje nahrazení příspěvkového systému systémem tržním. V roce 2008 jsme se přesvědčili, kam takové reformy vedou. Dříve nebo později může přijít další tajemná a nepředvídatelná krize a politici budou zírat, jak finančníci vyklízejí pole a zanechávají za sebou miliony lidí bez hmotných prostředků, příliš starých na práci, příliš mladých zemřít.

Přestože politická vůle chybí, existuje mnoho alternativ. Deficit by byl srovnán, pokud by se odstranily daňové úlevy pro bohaté. Vezměme v úvahu skutečnost, že dividendy tvoří 10% francouzského HDP. Jak už to bývá, neexistují žádné objektivní argumenty k tvrzení, že škrty v penzijní sféře jsou 'nešťastnou nezbytností'; existuje pouze chamtivost bohatých a jejich lži. Bezpodmínečná kapitulace nebo odpor, volba je na nás; ve Francii a kdekoliv jinde!

Zdroj: CNT-AIT.info

Praha: Pochod proti návštěvě B. Netanjahua

Ondřej Honeš

„Ne naším jménem! – Iniciativa za spravedlivý mír na Blízkém východě“ vyhlásila „Akční týden proti návštěvě Benjamina Netanjahua a prohlubování vojensko-technické spolupráce mezi ČR a Izraelem“. Součástí tohoto akčního týdne bylo i veřejné shromáždění spojené s protestním pochodem, které se konalo v pátek 8. dubna 2011 v Praze.

Shromáždění začalo kolem druhé hodiny odpoledne na náměstí Jana Palacha několika proslovy, mezi jinými promluvili zástupci pořádající iniciativy, International Solidarity Movement (ISM) či iniciativy ProAlt, byl přečten „Otevřený dopis izraelských občanů české vládě“ a na závěr byla zarecitována báseň arabského autora. Projevy z velké části odsuzovaly násilí vůči civilnímu obyvatelstvu, uplatňování principu kolektivní viny a politiku apartheidu, kterou vede Izraelský stát vůči palestinskému lidu. Kritika byla v souvislosti s návštěvou Benjamina Netanjahua směrována na českou vládu, která je, jak se zdá, naprosto slepá vůči tomu, co provádí Izrael na palestinských územích. Velmi kritické připomínky zazněly ale také například na adresu Hamasu.

Opodál stálo coby kontra-shromáždění několik desítek příznivců státu Izrael. Jeden z přítomných anarchistů se posléze vyjádřil: *„Když jsem četl ty slogany, viděl ty státní vlajky a cítil tu ignoraci utrpení obyvatel Palestiny, čekal jsem už jen nějaké skandování na způsob Nic než národ.“*

Po proslovech, které byly mnohdy zbytečně dlouhé, se vydalo za skandování hesel jako „Okupace není mír!“ či „Ne naším jménem!“ asi 80 lidí na pochod přes Malou Stranu na Hradčanské náměstí a odtud před budovu Ministerstva zahraničních věcí. Tam byl organizátory akce předán protestní dopis. Ačkoliv jim bylo řečeno, že ministr není přítomen, ten chvíli na to vykoukl z okna. Akce byla ukončena minutou ticha za oběti okupace, a to jak ty palestinské, tak i ty izraelské.

Demonstrace se účastnila také více jak desítka anarchistů, včetně členů Československé anarchistické federace (ČSAF). Anarchisté sice nepřišli na akci, aby apelovali na svědomí českých politiků, nýbrž z toho důvodu, aby vyjádřili svůj odpor vůči apartheidu, útlaku a rasismu a taktéž solidaritu s utiskovaným palestinským lidem (jak ze strany Izraele, tak ze strany například Hamasu). ČSAF takto vystupuje již dlouhodobě, přičemž podporuje organizace, jako je izraelská skupina Anarchists against the Wall nebo mezinárodní sdružení ISM(**www.ism-czech.org**).

Bleskovky

Vláda 'rozpočtové odpovědnosti' způsobila rekordní schodek

Káže vodu, pije víno. Tak by se dalo komentovat počínání Nečasovy vlády s ekonomickými a organizačními diletanty Kalouskem, Schwarzenbergem a Johnem. Vláda se stihla za pouhé první dva měsíce roku 2011 dostat do mínusu o rekordních 22,8 miliard. To je dvakrát horší skóre než loni a historicky nejvyšší od roku 2000, od kdy je měsíční hospodaření srovnáváno.

Nezaměstnanost ČR se blíží k 10%

Prognózy o konci krize se nenaplnily. V říjnu 2010 sice nakrátko klesl počet nezaměstnaných pod hranici půl milionu, od té doby však narůstá a k lednu 2011 přibylo téměř 100 000 dalších nezaměstnaných. Od května 2008 činí nárůst téměř 300 000.

Elity se obávají ztracené generace

Nezaměstnanost mladých lidí ve věku od 15 do 24 let v Evropě je největší od konce druhé světové války. Přes pět milionů mladých lidí nemá práci ani vyhlídky na uspokojivý život. Elity reagují flexibilizací práce. Pokrácené a krátkodobé pracovní kontrakty jsou však většinou výhodné pouze pro zaměstnavatele a nikomu důstojnou budoucnost nezajistí. 85% českých firem nabízí kontrakty o flexibilní formě práce.

Nezaměstnanost na Slovensku dosáhla šestiletého maxima

Na Slovensku dosáhla v lednu nezaměstnanost 12,98%, což je míra, která patří k nejvyšším v Evropské Unii. Práci nemá 350 000 lidí.

Rekordní počet lidí je na mizině

O 95% vzrostl v únoru meziročně počet lidí (pouze fyzických osob), kteří požádali o osobní bankrot. V praxi to pro takového člověka znamená: pět let živoření na životním minimu, peníze vydělané navíc musí ihned poslat věřitelům a jedinkrát nesmí vynechat přísný splátkový kalendář. Potom mu může být odpuštěno víc než polovina dluhu. Každý tisící Čech se dostal na mizinu a počet zbankrotovaných stále roste. Většina těchto lidí nemá vůbec žádný majetek.

Navýšení daně zlikviduje stavební průmysl

Zvýšení DPH povede k nárůstu cen nových bytů až o statisíce. Pro krvácející stavební průmysl, kterému byly seškrtány státní zakázky, to bude znamenat poslední kapku. Opatření může vést ke skokovému nárůstu nezaměstnanosti. Pracující stavebního průmyslu patří mezi skupiny nejvíce ohrožené flexibilizací práce a demontáží pracovního práva.

Každý desátý Evropan bez práce

V prosinci 2010 činil počet nezaměstnaných Eurozóny asi 16 milionů lidí. V rámci sedmadvacítky nemá práci asi 23 milionů lidí. Nejvyšší nezaměstnanost je ve Španělsku (20,2%) v Lotyšsku a Litvě (18,3%).

Potkáte nás...

V nejbližší době se uskuteční několik veřejných akcí, na kterých ČSAF buď organizačně participuje, nebo tam alespoň bude moct najít stánek s distribucí informačních materiálů ČSAF.

Rádi bychom vás na ně pozvali:

1.5.2011, Praha

Tradiční **Anarchistický 1. máj** pořádaný ČSAF na Střeleckém ostrově. Pro detaily sledujte **www.csaf.cz**.

Festival proti rasismu **May Day** – celé odpoledne až do pozdního večera na Císařské louce. **mayday-festival.cz**.

21.5.2011, Brno

8. ročník alternativního festivalu **Protest-Fest**, tentokrát s heslem „Chtějme, co nám vzali. Berme si, co nám patří“. Bude se odehrávat ve dnech 18.-21.5. a vyvrcholí v sobotu 21.5. streetFestem v ulicích Brna.Více na **www.protestfest.cz**.

28.5.2011, Praha

Benefiční koncert pro ČSAF v klubu 007; na místě výstava 15 let ČSAF, distra, vege jídlo, tombola. Více na **www.csaf.cz**.

17.6.2011, Tábor

Gender Fuck na Cestě - prostor pro setkání a sdílení zkušeností lidí, kteří chtějí problematizovat otázky spojené s genderem, rasou, třídou, pohlavím, tělem, věkem a sexualitou. **www.genderfuck.cz**

29.7.2011, Hradec Králové

Celovíkendový HC-punkový festival **Play Fast or Don't** na královéhradeckém letišti; **playfast.czechcore.cz**.

17.9.2011, Most

Pouliční festival **Scream fest**, reagující na místní záležitosti. Informace budou průběžně k nalezení na webu **alerta.s.cz**.

Další koncerty a festivaly s účastí distra ČSAF:

• **3.5. Plzeň** (Kamenná čajovna, promítání filmu Heretik: We Had a Dream) • **6.5. hrad Točník** (HC koncert) • **12.5. Praha** (klub 007, punk koncert) • **14.5. Pardubice** (klub Žlutý pes, Obscene Society festival) • **15.5. Praha** (klub 007, metal koncert) • **17.5. Plzeň** (Kamenná čajovna, promítání Antifa – lov nazi skinů) • **27.5. Stříbrná Skalice** (Na Marjánce, promítání + HC/punk koncert) • **3.6. Praha** (klub 007, HC/punk koncert) • **6.6. Praha** (Café Na půl cesty, HC/punk koncert) • **7.6. Kladno** (klub Sklípek, HC/metal koncert) • **10.-11.6. Čárka u Blšan** (festival Punx Picnic) • **17.-18.6. Nekoř** (festival Against the Stream) • **19.6. Praha** (klub 007, HC/metal koncert) • **25.6. Praha** (klub 007, HC/punk koncert) • **26.6. Praha** (Café Na půl cesty, HC/punk koncert) • **30.6. Praha** (klub 007, punk/rock koncert) • **7.-9.7. Trutnov** (Obscene Extreme festival) • **15.-17.7. Tábor** (festival Mighty Sounds) • **21.7. Praha** (Dejvická klubovna, HC/punk koncert) • **22.-24.7. Rokycany** (letiště, festival FluffFest) • **25.7. Praha** (klub 007, HC/punk koncert) •

Československá anarchistická federace

Československá anarchistická federace (ČSAF) byla založena v létě roku 1995 a je součástí Internacionály anarchistických federací(IFA/IAF). ČSAF sdružuje místní skupiny a jednotlivce, kteří se hlásí k anarchistickým myšlenkám. Je organizací sdružující pracující, nezaměstnané a studenty podle anarchistických principů. Tím se rozumí především federalismus, samospráva, aktivita zdola, absence hierarchie a nerovností. ČSAF usiluje o vytvoření svobodné společnosti založené na územní a výrobní samosprávě, autonomii a federalismu, rovnosti, solidaritě a sociální spravedlnosti. Společnosti, kterou budeme spravovat my samotní – obyčejní lidé – pracující, studenti, nezaměstnaní, důchodci a další neprivilegovaní.

ČSAF se věnuje propagaci anarchistických myšlenek a různorodým aktivitám, které považuje za důležité. V současné době je ČSAF tvořena několika místními skupinami a jednotlivci v různých koutech země, fungují například lokální skupiny Východní Čechy, Severní Čechy, Praha, Střední Čechy, Ostrava, Olomoucko, Jižní Morava, Vysočina, Karlovy Vary, Plzeň či Posázaví.

csaf@csaf.cz ★ www.csaf.cz